

Berunezko soldadutxoa

Bazen behin, etxe zahar batean, jostailuz betetako kutxa bat zegoen, bizitzaz eta magiaz betea. Jostailu horien artean, guztien artean nabarmentzen zen berunezko soldadutxo bat zegoen. Soldadutxo honek berezitasun bat zuen: hanka bakarra zuen. Azkena izan zen egiten, eta beruna ez zen nahikoa bigarren hanka osatzeko. Baina horrek ez zuen gutxiago ausarta edo berezia egiten.

Gauero, haurrak lo zeudenean eta etxea isilik zegoenean, jostailuak bizia hartzen zuten. Soldadutxoak, bere posizioan sendo, jakin-minez begiratzen zuen ingurura. Jostailu-kutxaren erdian, paper-dantzari eder bat zegoen, ilargiaren argitan distiratzen zuen gona zuri batekin. Hanka delikatu eta mehe batean biraka eta biraka ibiltzen zen.

Soldadutxoa liluratuta zegoen haren grazia eta edertasunaz. Une hartatik aurrera, bazekien paper-dantzariaz maiteminduta zegoela. Gauero, beste jostailuak jolasten eta barre egiten zuten bitartean, soldadutxoak isilik begiratzen zion dantzariari, harengana hurbildu ahal izatea amesten zuela.

Egun batean, haize bolada bat leihotik sartu eta soldadutxoa jostailu-kutxatik atera zuen. Biratu eta biratu egin zen leiho-ertzean erori arte. Ausardiaz, soldadutxoa jaiki eta bere dantzari maitearengana

itzuli behar zuela erabaki zuen. Horrela hasi ziren bere abenturak.

Lehenik eta behin, erreten batera erori eta ur-uholde batek eraman zuen estoldara iritsi arte. Han, arratoi gaizto batzuekin topo egin zuen, hura harrapatzen saiatu zirenak, baina bere ausardiarekin eta erabakitasunez, haien atzaparretatik ihes egitea lortu zuen.

Ondoren, haur batzuek jaso zuten, paper-ontzi batean sartu eta ibaira bota zuten. Soldadutxoa ur nahasietan zehar nabigatu zuen, arrain bitxiei eta zurrunbilo arriskutsuei aurre eginez. Azkenean, ontzia hautsi egin zen eta soldadutxoa ibaiaren hondora hondoratu zen. Hala ere, arrain erraldoi batek irentsi zuen eta soldadutxoa arrainaren urdailaren iluntasunean aurkitu zen.

Patuak nahi izan zuen arraina arrantzale batek harrapatu eta merkatura eramatea. Soldadutxoa arrainaren barruan aurkitu eta dena hasi zen etxera eraman zuten. Zikin eta nekatuta zegoen, baina bihotza oraindik bizkor taupaka ari zitzaion dantzariari.

Ahalegin handiz, berunezko soldadua jostailu-kutxara joan zen arrastaka. Han, paper-dantzaria ikusi zuen, inoiz baino ederragoa. Hark, hura ikustean, biratzeari utzi eta harengana korrika joan zen. Material ezberdinez eginak egon arren, benetako maitasuna partekatzen zuten, edozein oztopo gainditzen zuena.

Beste jostailuek, berunezko soldaduaren ausardia eta dedikazioa ikusita, festa bat antolatu zuten haren omenez. Gau hartan, ilargipean, berunezko soldadua eta paper-dantzaria lehen aldiz dantzatu ziren elkarrekin. Biraka eta biraka ibili ziren, mundu osoa haien inguruan desagertu balitz bezala.

Festan zehar, jostailu guztiek beren abentura eta erronka istorioak partekatu zituzten, baina bat ere ez zen berunezko soldaduarena

bezain zirraragarria izan. Paper-dantzariak begietara begiratu eta esan zion: “Inoiz ikusi ez dudan ausardia eta maitasuna erakutsi dituzu. Maite zaitut, berunezko soldadu”.

Berunezko soldadua, begiak zoriontasunez distiratsu zituela, erantzun zion: “Eta maite zaitut, dantzaria. Ezerk ezin gaitu berriro banandu”.

Egun hartatik aurrera, berunezko soldadua eta paper dantzaria pozik bizi izan ziren elkarrekin, gauero ilargiaren argitan dantzan. Beste jostailuek miresten eta errespetatzen zituzten, jakinda maitasunak eta ausardiak beti aurkituko zutela bidea, zailtasunak gorabehera.

Eta horrela, jostailu-kutxa magiko batean, berunezko soldadua eta paper dantzaria amaiera zoriontsua aurkitu zuten, benetako maitasuna edozein oztopo baino indartsuagoa dela frogatuz.